

TONTTEL GROEP DE VRIENDENKRING

VOLUK
HOTEL

van C. Stevesyns
Regie: Fr. De Geest

ZAAI DE KRING
ZELE - HEIKANT

30 NOV.
1-6-7-8 DEC.

F.D.G.

VROLIJK HOTEL.

Regie: François De Geest

1991

Auteur: E. Stevesijns

Bewerking: François De Geest

Dees en Geraar, u kent ze nog niet. Het zijn prille veertigers, niet meer zo jong, maar ze willen ook nog wel wat. Elk jaar gaan ze, ergens in het zuiden, beroepshalve op congres om zich bij te scholen over intraveneuze intoxicaties of zoiets. Tenminste, dat maken ze hun vrouwen wijs. De realiteit is wel even anders. Ze brengen een zalige tijd door in Saint-Esprit de la Campagne, een tijd van niets doen en pinten pakken en andere "mannelijke" bezigheden die moeilijk het daglicht kunnen verdragen.

Vaders op stap dus. Hun stiekem gedoe blijft toch niet zonder gevolgen. Over die toevalligheden gaat "Vrolijk Hotel". Dit stuk werd geschreven in 1987 door Eddy Stevesijns en wordt voor de eerste keer ten tonele gebracht.

Leonie De Meyer: Helga - **Bea Dhondt:** Maria - **Eric De Schepper:** Fons - **Maria Laureys:** Zulma - **Eddy Roels:** postbode - **Marcel Herwege:** nachtwacht - **Jules De Meirman:** buschauffeur - **Paul De Vreese:** Dees - **Christiane De Meyer:** Vera - **Luc Meganck:** Geraar - **Annie Van Hecke:** Suzanne.

Programmaboekje - voorpagina.
F. De Geest.

Tijdens de opvoering diende Luc Meganck zich te verkleden als vrouw. Helaas was er te weinig tijd om te veranderen van kostuum en werden de lange broekspijpen naar boven getrokken en een kleed over zijn hoofd naar beneden gedaan. Inderdaad, het gevolg liet niet lang op zich wachten en één der pijpen zakte tijdens het spel naar beneden. Hilari- teit alom in de zaal!

Op een ander moment schoof een opgevulde advoca- do van het bord, pardoos de grond op en ... verder spelen a.u.b.

Tijdens de repetities diende één der spelers de broek naar beneden te trekken van een andere spe- ler, tot grote frustratie van de regisseur, trok die ene speler steeds de verkeerde broek naar bene- den.

Zien we hier op het hoedje van Dees (Paul De vreesse) geen spellingfout? Heikantse spelling...

Luc Meganck en Paul De Vreesse dienden vlotjes drank te nuttigen: acht (echte) pilsjes na elkaar. Schol!

Hotel op stelten

Ik vond het stuk niet zo best, maar ik heb het dan ook onder uiterst ongunstige omstandigheden gezien: het doek was namelijk open'.

Groucho Marx heeft dus - zoveel is wel duidelijk - nooit de toneelgroep 'De Vriendenkring' van de Vrije Basisschool - Heikant in actie gezien. Jammer voor hem, zou ik zeggen.

«Vrolijk Hotel», een - zó staat het op het programmaboekje - grappig situatiespel over liefde en bedrog. Na 'Zwarte en witte schapen', andermaal een koldereske bedoening vol humor en knotsgekke toestanden, ontsproten aan het brein van Eddy Stevesyns, blijkbaar de huisauteur van het gezelschap.

Pittig detail: het is de eerste keer dat dit stuk voor het voetlicht wordt gebracht. Een heuse wereldpremière dus, gebracht door mensen van bij ons!

Het verhaal?

Ach, zoals vaker in dit genre heeft het niet veel om het lijf en dient de plot in hoofdzaak om er een hele trits visuele gags en dubbelzinnige konversaties aan op te hangen.

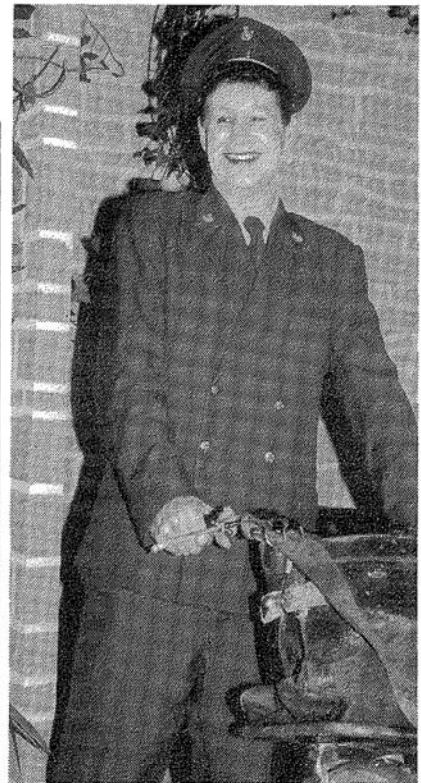
Twee heren die vinden dat ze aan een verzetje toe zijn, zonder dat ze - het spreekt voor zich - hierbij door hun wederhelften op de vingers worden gekeken.

Een gegeven zou oud als de mensheid zelf, als het ware twee dames - een teken des tijds! - die van de gelegenheid gebruik maken het er ook een keertje knus van te nemen.

'Toevallig' komen beide stellen terecht in hetzelfde hotel.

De rest laat zich raden.

Dikke twee uren later valt alles - wat had u gedacht? - zoals het hoort, keurig in de plooi.

Wat er in die tussentijd gebeurt.

De gebruikelijke aaneenschakeling van misverstanden, persoonsverwarringen, verkleedpartijen en drukdoenerij.

Een brok gezond, pretentieloos amusement, op meer dan overtuigende wijze neergezet door een groep mensen die er net zoveel lol aan beleven als het publiek zelf.

Ik vind ze steengoed acteren, de dames en heren van De Vriendenkring.

Je zou, bij wijlen, warempel vergeten dat het «maar» amateurs zijn.

Neem nou Dees en Gevaar (Paul De Vreese en Luc Meganck, voor de gelegenheid zonder baard), de hoofdrolspelers.

Moeiteloos zetten ze elk een klein half dozijntje typetjes neer; echtgenoten aan de rol, heren van adel, meid Piccolo, kelner, maître d'hotel, kok.

Het maakt niets uit; ze brengen stuk voor stuk tot leven, ieder met zijn eigenaardigheden en vaardigheden. Paul De Vreese is overigens een even grote komediant op als naast het toneel.

Luc Meganck van zijn kant, deed je bijwijken denken aan die andere lolbroek, John Cleese, uit de serie «Hotel op stelten»; kurkdroogt maar subliem.

En de dametjes Suzanne en Vera (Annie Van Hecke en Christiane De Meyer.

Vorig jaar heel sympathiek in hun antipathieke rol van dorpskwezeltjes, evolueren ze in het stuk van iewat sullige echtgenotes tot volleerde verleidsters. (de vrouwenziel is blijkbaar een heel rekbaar iets).

Doorheen de grote intrige heen, zitten een aantal figuren verweven die zorgen voor de 'couleur locale' en wiens verschij-

ning ook voor de nodige lachsalvo's zorgt. De postbode, een rol op het lijf geschreven van Eddy Roels, dat wisten we reeds van vorig jaar.

Helga (Leonie DE Meyer - vorig jaar levensecht als Angèle, de pastoorsmeid), de hoteldienster, die er niet enkel moet voor zorgen dat de gasten het naar hun zin hebben, maar bovendien nog moet waken over de 'deugd' van haar wat simpele dochter Maria (Bea Dhondt). Fons (Eric De Schepper), de zanger die zijn plannen met Maria voortdurend doorkruist ziet.

Marcel Herreweghe, als nachtwacht op het toneel een rol van weinig woorden, als toneelmeester achter de koulissen een veel geplaagd man.

Jules DE Meirsmen, de buschauffeur, dit jaar een beetje terzijde in tegenstelling tot zijn glansprestatie als champetter, vorig jaar.

Ben ik er eentje vergeten?

Helemaal niet.

Ik heb haar gewoon als 'pièce de résistance' tot het einde bewaard.

Zulma (Maria Laureys), de 'rondborstige' cafebazin.

Een wolk van een dame, ongetwijfeld een waardevolle en 'gewichtige' aanwinst voor de troep. Ze heeft me achter de schermen meerdere malen met verbazing geslagen.

Van Maria horen we beslist nog meer!

Ik voorspel haar een schitterende carrière.

De stille werkers achter de schermen.

Agnes (zenuwachtiger dan de acteurs) en

Frieda Heirman, Luc De Leenheer voor de tekststeun hadden het helemaal niet lastig.

Een lijntje vergeten: het werd op het toneel moeiteloos door 'vrije stijl' improvisaties opgevangen.

Marcel De Leenheer stond, naar goede gewoonte, in voor muziek, geluid en belichting.

Ann Kesteleyn zorgde voor muziek bij de liedteksten.

Een ganse ploeg anonieme wroeters toverde een schitterend decor (kompleet met een heuse fontein!) op de planken.

Rita Roels en François De Geest namen de grime voor hun rekening.

Laatstgenoemde zorgde er tevens voor

dat - na maanden repetities - het geheel piekfijn werd uitgevoerd. Waar die man de tijd en de energie haalt is mij een raadsel.

Volgende week komt de auteur, mijnheer Stevesyns, naar verluidt zijn schepping in hoogsteigen persoon aanschouwen.

We nemen ons voor de man naar zijn indrukken te vragen.

U wil nog naar een der resterende vertoningen?

Vergeet het maar: alles is, liet ik me vertellen, uitverkocht!!

Pech, he?

Etienne Waterschoot

De man achter het stuk

De zesde toneelopvoering van 'De Vriendenkring' van de Vrije Basisschool - Heikant zit er op. Vijf voorstellingen, even zoveel keer een volle zaal. Reden genoeg tot tevredenheid, neem ik aan.

Twee jaar na elkaar viel de keuze op een stuk van dezelfde auteur, Eddy Stevesyns.

Toch wel vrij ongewoon, het aanbod in aanmerking nemen.

We kregen een tip dat de auteur de laatste voorstelling zou bijwonen.

Kunstenaars vormen een apart slag van mensen. Het zijn niet, zoals U en ik, doorgewone ster-

velingen. Ze maken, doen en zeggen dingen die bijzonder zijn: ze scheppen, zoals dat heet.

Je benadert ze dus met een zekere schroom. Niet zo Eddy Stevesyns, een stevige Meetjeslander van, nog maar, 31.

Geen wereldvreemde dagdromer, iemand met beide voeten stevig op de grond.

Even nakaarten nog, onder het waakzame oog van Marcel Herwege.

Tot Luc Meganck: "Jij ziet er mij een hele felle uit!"

Een laatste proefkiekje, samen met de auteur.

Het gesprek begint alvast met een verrassende bekentenis: toneelschrijven is voor hem slechts een hobby. Zijn grote passie: film.

Niet zo verwonderlijk wanneer U weet dat hij studeerde aan het Hoger Rijksinstituut voor Toneel- en Cultuurspreiding te Brussel, waar Jo Röpcke jarenlang directeur was.

Nog maar net - vertelt hij - beëindigden we, in regie van Stijn Coninckx (de maker van de Urbanusfilms), het draaien van de speelfilm rond het leven van priester Daens, met Jan Declair in de hoofdrol.

Zijn droom: ooit zelf in de regisseursstoel te kunnen plaatsnemen.

Hij praat honderduit over de moeilijkheden in de Vlaamse filmbusiness: hoe moeilijk het is een budget bijeen te krijgen, de beperkte mogelijkheden op het vlak van de logistieke middelen, hoe moeilijk het is producten van eigen bodem in het buitenland op de markt te brengen, de steeds hogere eisen die worden gesteld. Film is dui-

De auteur (met dame), de directeur en de regisseur.

delijk meer dan glamour en glitter.

Wat hij benevens film nog doet? Organiseren van spektakels en optredens van buitenlandse groepen en solisten.

Zo haalde hij, ondermeer, Fiest Tropical uit Brazilië en de Moskouse Staatsopera naar onze contreien. Verder doet hij ook occasioneel werk voor BRTN-TV en VTM, in samenwerking met collega's.

Een drukbezette jongen, zo te zien.

En het toneel dan?

Hij glimlacht.

'Ik doe het louter voor de ontspanning, zonder enige dwang of stress. Ik schrijf uitsluitend voor het amateurtoneel'.

Geen toneel met een boodschap dus?

Neem nu het stuk 'zwarte schapen, witte schapen'. Ik schreef het jaren terug, voor een amateurgezelschap uit mijn dorp, Kaprijke. Het verhaal was gebaseerd op de plannen een expressieweg doorheen het Meetjesland aan te leggen. De troep werd ontbonden nog aler het stuk af was. Het is, daarna, nog een hele poos blijven liggen. Zo ziet U maar'.

En 'Vrolijk Hotel' dan?

'Ach, het stuk is ook al een poosje oud. Ik heb me kostelijk geamuseerd wanneer ik het schreef. Uiteraard zit er achter het schrijven van zelfs een kolderstuk een hele techniek. Voor de rest was het pure lol. Ik duw niet aan de programmatie ervan'.

Wat hebben de mensen van Zele-Heikant ervan gebakken?

'Ik zei het reeds: het is ama-

teurstoneel. Toch is het moeilijk op voorhand in te schatten hoe zo'n troep op een stuk als 'Vrolijk Hotel' zal reageren. Het scenario biedt mogelijkheden tot improvisatie. De vriendenkring heeft dit zeer goed begrepen en hiervan ruimschoots gebruik gemaakt. Het publiek heeft ervan genoten en dat was uiteindelijk de bedoeling. Zoiets doet plezier'.

Het stuk is dus in première gegaan. Wat nu verder?

Een drukbezette jongen en video-cassette overhandigd. Zo kan ik het allemaal nog eens rustig voor mezelf bekijken. Er waren mensen in de zaal van een ander gezelschap, er wordt over gepraat. Mogelijks raakt het stuk nu in circuit. Nog eens: ik duw er niet aan. Het was en blijft voor mij een loutere ontspanning. Ik heb nog een paar onafgewerkte stukken liggen. Ik ga me - ondanks het klaarblijkelijke succes van 'Vrolijk Hotel' - niet extra haasten om ze rond te krijgen. We zien wel!

Ik zei het al: kunstenaars zijn een apart volkje. We gaan hem in het oog houden, die Eddy Stevesyns.

We horen beslist nog meer van hem.

Etienne Waterschoot

Foto's:
Suzanne Van Der Maelen